

Sygn. akt X Ka 587/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 sierpnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w X Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Grzegorz Miśkiewicz

Protokolant sądowy Karolina Popowska

przy udziale Prokuratora Roberta Makowskiego

po rozpoznaniu w dniu 08 sierpnia 2022 r.

sprawy

B. P.

oskarżonej o czyn z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie

z dnia 04 maja 2022 r. **sygn. akt VIII K 787/21**

orzeka

I wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

, UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	X Ka 587/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie VIII Wydział Karny z dnia 04 maja 2022 roku, sygn. akt VIII K 787/21

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	B. P.	Dane o karalności	Informacja z Krajowego Rejestru Karnego	177
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	-	-	-	-

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-	Informacja z Krajowego Rejestru Karnego	Dokumenty wytworzone przez organ administracji, brak podstaw do kwestionowania dowodów

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-	-	-

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Oskarżyciel publiczny zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonej B. P. w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy, przy zastosowaniu wadliwych kryteriów wymiaru kary, wynikającą z orzeczenia zbyt niskiej kary, co powoduje, że kara ta nie spełni swej funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej i nie zaspokoi społecznego poczucia sprawiedliwości, podczas gdy właściwa ocena okoliczności mających wpływ na wymiar kary prowadzi do wniosku, iż wobec oskarżonej B. P. należało orzec karę surowszą w wymiarze 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym z jednoczesnym zaliczeniem na poczet orzeczonej kary okresu zatrzymania w sprawie; orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	mechanicznych na okres 7 lat z jednoczesnym zaliczeniem na okres orzeczonego środka karnego okresu zatrzymania prawa jazdy w sprawie, orzeczenie świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 30.000 złotych, a także zasądzenie od oskarżonej kosztów postępowania	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja oskarżyciela publicznego nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z brzemieniem art. 53 § 1 k.k. sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, przy uwzględnieniu karno-materialnych dyrektyw i zasad wymiaru kary. Zważyć należy, iż art. 53 § 1 k.k. wymienia cztery dyrektywy wymiaru kary, które sąd ma obowiązek uwzględnić. Pierwsze dwie z nich to współmierność kary do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, kolejne dwie to dyrektywa oddziaływania kary na sprawcę oraz dyrektywa społecznego oddziaływania.</p> <p>W orzecznictwie przyjmuje się, że rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy orzeczona kara nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest zatem spełniana tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności</p>		

sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85). O rażącej niewspółmierności kary można mówić również w razie nieuwzględnienia przez sąd funkcji prewencyjnej i wychowawczej kary. Zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić w sytuacji, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r. V KRN 178/85). Podnieść również należy, iż ustawa wymaga, aby niewspółmierność kary była rażąca. Jakkolwiek jest to pojęcie ocenne, chodzi tu jednak o dysproporcję znaczną. Nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 maja 2008 r., sygn. II AKa 109/08, LEX nr 466403). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy kara wymierzona za przypisane przestępstwo nie odzwierciedla w należyтым zakresie stopnia społecznej szkodliwości czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (zob. wyrok Sądu Najwyższego z

dnia 30 listopada 1990 r., sygn. WR 363/90, OSNKW 1991/7-9, poz. 39).

Nie sposób w okolicznościach niniejszej sprawy uznać, by orzeczona przez Sąd pierwszej instancji kara nosiła cechy rażącej niewspółmierności. Podniesiony w środku zaskarżenia zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary nie może być uznany za uzasadniony, gdy zważy się, że o rażącej surowości kary można mówić jedynie wówczas, gdy kara orzeczona przez sąd w sposób oczywisty, wyraźny, a więc rażący odbiega od kary, którą należałoby orzec prawidłowo stosując dyrektywy wymiaru kary ujęte w przepisie art. 53 k.k.. O rażącej niewspółmierności kary mówić można wówczas, gdy sąd rozstrzygając o karze nie uwzględnił wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi dyrektywami wymiaru kary lub też nie uwzględnił ich wpływu na orzeczaną karę w wystarczającym stopniu. W ocenie Sądu odwoławczego kara wymierzona oskarżonej nie przekracza stopnia winy, odpowiada ona stopniowi społecznej szkodliwości czynu, jak również spełnia swoje cele zarówno w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonej. Zarówno sposób, jak i okoliczności popełnionego czynu oraz sposób działania oskarżonej uzasadniały orzeczenie kary wymierzonej zaskarżonym wyrokiem.

Wbrew twierdzeniom oskarżyciela publicznego, analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku prowadzi do przekonania, że Sąd pierwszej instancji we

właściwy sposób ocenił okoliczności przedmiotowo i podmiotowo istotne dla ukształtowania wymiaru orzeczonej kary, a swoje stanowisko przekonująco umotywowował. Niewątpliwie, jako istotny należy uznać dotychczasowy sposób życia oskarżonej. Oskarżona jest osobą do tej pory niekaraną, prowadzi ustabilizowany tryb życia, ze względu na wykonywany zawód - jest osobą publiczną. Czyn oskarżonej - jak trafnie podniósł Sąd meriti - miał charakter incydentalny. Oskarżona w przeszłości nigdy nie wchodziła w konflikt z prawem, jest osobą niekaraną, od ponad 40 lat posiada prawo jazdy. Przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i w trakcie procesu wyraziła skruchę. Brak jest przy tym jakichkolwiek podstaw do uznania, aby miała ponownie w przyszłości popełnić przestępstwo. W ocenie Sądu odwoławczego niniejsze postępowanie, jak również sama „otoczka” jaka temu towarzyszy w mediach, jak i wśród opinii publicznej, jest wystarczającym czynnikiem pozwalającym oskarżonej na zrozumieniu naganności swojego postępowania, co niewątpliwie przełoży się na przestrzeganie przez oskarżoną prawa w przyszłości.

Tym samym orzeczona kara stanowi trafną prawnokarną reakcję na inkryminowany czyn i nie ma żadnych powodów, by ją w jakikolwiek sposób zmieniać w postępowaniu odwoławczym.

Ponadto zasadnie również Sąd pierwszej instancji orzekł w stosunku do oskarżonej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat oraz obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego

w kwocie 20.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonej B. P. kary 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym z jednoczesnym zaliczeniem na poczet orzeczonej kary okresu zatrzymania w sprawie; orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat z jednoczesnym zaliczeniem na okres orzeczonego środka karnego okresu zatrzymania prawa jazdy w sprawie, orzeczenie świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 30.000 złotych, a także zasądzenie od oskarżonej kosztów postępowania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Mając na uwadze okoliczności, które legły u podstaw braku zasadności apelacji, wnioski oskarżyciela publicznego nie mogły być uwzględnienie		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	-

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie VIII Wydział Karny z dnia 04 maja 2022 roku, sygn. akt VIII K 787/21	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się żadnych podlegających uwzględnieniu z urzędu uchybień, które skutkowałyby koniecznością uchylecia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, stosownie do wymogów art. 439 k.p.k. czy art. 440 k.p.k.. Analiza zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest prawidłowe	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
-	
Zwiążle o powodach zmiany	
-	

Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
--	--

Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.	-	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-		
5.3.1.4.1.	-	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-	-	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa

PODPIS

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie VIII Wydział Karny z dnia 04 maja 2022 roku, sygn. akt VIII K 787/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana